

dueloj, sciuj, inter veraj sorĉistoj. Vi kaj Malfid ne kapablas pli ol sendi sparkojn inter vi. Neniu el vi havas sufiĉan magion por grave difekti la alian. Tamen, mi juĝas, ke li anticipis vian rifuzon.”

“Kaj se mi flirtigos la vergon kaj nenio okazos, kio?”

“Forĵeti ĝin kaj batu al li la nazon,” Ron sugestis.

“Pardonu min.”

Ili ambaŭ rigardis supren. Estis Hermiona Granĝer.

“Ĉu oni permesas trankvile manĝi ĉiloke?” diris Ron.

Hermiona ignoris lin, kaj parolis al Hari.

“Mi ne povis eviti, ke mi subaŭdis kion vi kaj Malfid ĵus priparolis –”

“Certe vi povis,” Ron murmuris.

“—kaj vi ne *rajtas* ĉirkaŭvagi la lernejon dumnokte, pensu pri la poentoj, kiujn vi malgajnos por Oragrifo, se oni kaptos vin, kaj vi certe kaptiĝos. Tio estas vere tre egoisma ago de vi.”

“Kaj tio tute ne koncernas vin.” diris Hari.

“Bonan nokton,” diris Ron.

Tamen, tio ne akordis kun lia koncepto de perfekta tagfino, Hari pensis, dum li kuŝis sendorme multe poste, kaj priaŭdis Dijn kaj Ŝemus endormiĝi. (Nevil ne revenis de la alo hospitala). Ron dum la tuta vespero donis al li konsilojn, ekzemple, “Se li provos malbeni vin, prefere tordevitu tion, ĉar mi ne memoras, kiel ŝirmi sin kontraŭ tio.” Estis vera ebleco, ke ili kaptiĝos fare de Ŝteleti aŭ S-ino Noris, kaj Hari sentis, ke li tro provis la sorton per rompo de alia regulo samtage. Tamen, la ridaĉanta vizaĝo de Malfid kvazaŭ aperadis el la mallumo – tio estus favora okazo por venki Malfid vidalvide. Li ne intencis preterlasi tion.

“Dekunua kaj duono,” Ron murmuris finfine, “Ni devas iri.”

Ili surmetis siajn banrobojn, alprenis siajn vergojn, kaj ŝteliris trans la turan ĉambron, suben laŭ la helica ŝtuparo, kaj en la Oragrifan komunan ĉambron. Kelkaj braĝoj ankoraŭ lumetis en la fajrejo, sorĉante ĉiujn fotelojn al ĝibaj nigraj ombroj. Ili estis preskaŭ atingantaj la truon malantaŭ la pentraĵo, kiam voĉo parolis de la plej proksima fotelo, “Mi ne kredas tion, ke vi ĝin faros, Hari.”

Lampo ekflamis. Estis Hermiona Granĝer, portante ruĝetan noktorobon kaj malrideton.

“*Vi!*” diris Ron kolerege. “Ree enlitiĝu!”

“Mi preskaŭ informis vian fraton,” Hermiona knalis, “Persi – li estas prefekto, li ĉesigus ĉi tion.”

Hari ne povis kredi, ke iu ajn estas tiel trudema.

“Ni iru,” li diris al Ron. Li puŝis flanken la pentraĵon de la Dika Damo, kaj gimpis tra la truon.